

bles de parlar ja aragonitzant de l'Isàvena mitjà. És veritat que d'alguns es podria pensar que vinguin del bascoide *sarra* 'runa' (com ho crec del *Sarrado* de Boï tenint en compte que és el nom d'una gran barrancada pedregosa), però la major part són realment serrats, *Sarrados* és el nom d'una partida de Gotarta (1957) i amb el plural escau més el sentit de 'serrats'; i el cas de *Tressarrado* a Buirà (1957) és inequívoc, puix que és la partida més enllà d'un serrat (< TRANS SERRATUM). En aquests, doncs, apareix la -t- senzilla en forma inequívoca; també a Benasc, on és apel·latiu: *sarrau* «cerro»: «he puyau al *sarrau* de Peguera» (Ferraz, 96), prop de Benasc: *sarāyū de Sant' Ana* (1965) *Sarrao de las Covas* a Eixeia de Liep (1965).

Segueix encara per l'Alt Aragó, on apareix com s'ha d'esperar, almenys en les formes aragoneses més arcaïtzants, amb la sorda -t- conservada: *sarrato* repetidament en un doc. de la vall de Tena, de l'a 1484 (un d'ells marcant la «boga» de Biescas, Nav. Tomás, *Docs Ling A-Ar*, 149.12); avui se sent *señato* com a genèric a molts punts de l'alta vall de l'Ara, en altres amb *sa-*: *sarratos de Peralta* a Linás de Broto etc. (1966). En els docs. antics que vaig copiar a l'ajuntament de Plan de Gistau (1965), hi ha vacil·lació: «en la Petiligie e los Frontons entró al *sarrado* del Fener de Pitarratons» a. 1462, «por el *serrato* de dicha montaña de Piéntens»; però també «encima de un *serradet*», en un doc. de 1648. En el mapa 801 de l'ALGc apareix *serrat* a l'alt Lavedà (Baredje) i en el Comenge (cap a StGaudens).

Serradal: s'havia usat en el sentit de 'serrat llarg': «et vadit ad ipso roure gros qui est ad ipso cingle subirà, et puge per ipso *serradal* usque ad ipsa strada púlvega» Espluga de Francolí, a 1150 (MiretS, *El més antic text lit*, p. 14). Avui només el conec com a propi del Nord val en el sentit de 'duna al llarg de la costa': «tot és *serradal* fins al límit de la Torre (blanca)» Alcalà de Xivert; a Xilxes ho equiparen amb *bony* i amb *alcúdia*, si bé distingint-los (1961).

Serrada. S'usa en diverses comarques del centre-Sud del Princ. per a relleus un poc més grans que un *serrat*. La *serrada* de Lluç, no gaire alta, va entre dues valls marcant la ratlla entre Pinell i Lloberola de Biosca (1964); la de les Comes, a Porrera (cota 562, 981 × 739, IGC), marca la ratlla amb Pradell (1935), a Riner formen contrast el *Serrat de St Gabriel* i la *Serrada de Sant Jaume*, molt més llarga que aquell, car ja és quasi una serra (1964). Dupleich porta el fem. «*serrado*: couteau» com a gascò de StGaudens.

Serradell 'serrat petit' Urgellet: «dalt d'aquell *seña delé* trobareu lo camí» Coll de Nargó (1931); lo *sañadél* Rubió de Sort (1959) *Serradet* [1504] «fins a un *serradet* en lo qual y ha una creu» a. 1504, «fins a un *serradet* que ---» a. 1535 (*InvLC*). Notem que a Benasc el dim. de *sarrau* es pronuncia *serradet* (1965) *Serradeta* ribag. la *sañadeta* de Ballui és un tossalet de forma allargada, uns 80 m. més alt que el poble de Tendrui i uns 100 per damunt del barranc (4º 32 × 42º 10)

Serrejar 'caminar per dalt d'una serra', ja en un doc

de 1562 marcant les afrontacions de Pi de Conflent, que em comunica copiat d'un fons privat Mn. Julià Pascual de Camprodon (1976), curiosos per la seva combinació iterativa. «*serra-serrajant* arribaren a unes rocas ditas ---; continuant *serra-serrajant* y tirant de grum ['cim'] a grum --- de aquí tot dret, *serra-serrajant* ---» *AlcM* en dona una cita en doc. de 1453; després en Verdaguier. «Com jardínera, la vall d'Eyna 'ls mostra, / al veure'ls *serrejar* per la muntanya, / la falçada de flors que a la muntanya / aboca, al nàixer, cada jorn d'abril», *Canigó* IV, 3b *Serrejant* títol d'una sardana clàssica (c. 1925, Garreta?) i freqüent en les Guies del Pirineu de CATorras. No crec que es digui *serretejar* (*AlcM*)

+*Serret* és peculiar del Camp de Tarragona i Muntanyes de Prades (bastant usat per Iglésias i Santasusagna, en les seves guies): «quan sereu dalt d'aquell *sēřēt* ---» Mas dels Freres (cap a l'Aleixar-Siurana), 1931, sentit també a Castellfollit de Vimbodí (1931); «d'aquell *sēřēt* que es veu allà en diuen lo Serrall del Mas d'en Josa» Vilosell (1935). Certament sense relació amb el cast. *cerro*, com creia Menéndez Pidal. En canvi, aquesta àrea S, i tan reduïda, duu a sospitar que es tracti d'una pron. arabitzada del cat. *serrat*. És veritat que va existir un lleon *sierro* «risco, teso de sierra» (salm, Lamano) testificat en un doc. d'Alcañices de 1254 i en un de Villalón de 1287 (Staaf, Docs. Léon, 43.11, 68.29), avui *sirru* (amb metafonia) «peña o pico» en ast. central (MzPi., *El Dial Leon*, § 5), cf. potser un *serum* en un doc. de la Rioja Alta de 1044 (que escriu alguna altra *r=rr*) MzPi. (*Docs Ling*, 71.15); i que un *Cerro de Sierro* es troba en el Rept. de Màlaga de c. 1487, i que hi ha dos NLL *Sierro* a la prov. d'Almeria, citats tots dos en un doc. aràbic de 1514 amb grafia *šarru* (Simonet, *Glos*, s. v. *sierro* i *xerro*). Però la terminació -et separa el mot tarragoní de tot això i hi pot haver coincidència casual *Serretó*, grafia eròndia per *serrató* en *AlcM Serristrall* (Morella).

+*Serrill* 'serradet', merament local, i en llocs escadussers: «veieu aquell *sēřil?*» a Llar (Conflent) 1959; «aquell *seril?* que puja ---» Morella, 1961. *Serron* 'gran contrafort' només a Benasc. el *Serron de la Forcadada* parlant del famós pic ingent de la frontera aranesa, el *Serron de Llosàs* que enfila el Pic d'Aneto directament des del Circ d'aquest nom (1965). *Serrica* 'serreta, muntanyeta' alt-arag. (Serveto, 1965). +*Serratnès* adj.: «a la gent de St. Bartomeu del Grau els diem els *sēřatnēxus* perquè viuen al cap de la serra» em digueren a Prats de Lluçanès (1936)

Serrà, -ans, adj. i s. m. per a 'propi de la serra', i el seu abstracte *serrama*, és improbable més que dubtos que hagin mai estat mots pròpiament catalans, per més que siguin tan vigorosos en castellà, i allà pertanyents a la llengua general i de sempre. A Val. s'ha usat i usa, però només referint-se als xurros o valencians de llengua cast.: d'aquí el *Portal de Serrans*, per on se surt de la ciutat cap a la pròxima comarca xurra de Xiva-Xest; «no só *serana* ni hortolana» en JRoig, *Spill*, 5091, en realitat contraposa la dona de l'Horta a la